

Алабашевъ. И азъ съмъ на сжщото мнение.

Запряновъ. Прави сте, другари. Станалото е единъ голѣмъ урокъ за мене. И азъ, за лишенъ пжтъ, се увѣрихъ, че само партийнитѣ приятели сж искренни въ радости и скърби Събрахъ тия трофеи за да се види, че онова, което се пише отъ враговетѣ ми, е една благодарностъ на царицата — смъртъта, че бѣше успѣла да ме срази.

Гвоздиевъ. Ако това ще ти причинява ядове. . .

Запряновъ. О, не. Ще събера всичко като въ музей за да оставя единъ споменъ: какъ у насъ се почита личността и съ каква радостъ се пълнятъ гърдитѣ на врага, като се отърватъ отъ нѣкого!

Алабашевъ. Дано се поправимъ.

Запряновъ. Азъ съмъ скептикъ. Невѣрвамъ, че у Българина ще заговори. срама. А тежко и горко, когото срамъ нѣма. Пъкъ завистъта! знайте не ли: Когато Господъ казалъ на българина искай каквото ще искашъ, да ти го дамъ. Само че, ако на тебъ дамъ едно — на брата ти ще бжде две. И Българина продумалъ: Извади ми едното око, господи!

Гвоздиевъ. Тѣй е.

Запряновъ. И бждете сигуръ. че ей се га въвестниците — онѣзи, които ме вѣнцесловиха на смъртното легло, днесъ ще ме хулятъ.

Гвоздиевъ. А когато излѣзе всичко писано въ единъ томъ. . .

Запряновъ. Това ще стане. И ако